

[Aksel Larsen.]

skattepolitikken må udformes efter det principielle synspunkt, at skatteydere med størst økonomisk evne også kommer til at bære den største skattebyrde og med særligt henblik på en skærpet beskatning af arbejdsfrie indkomster. Navnlig det sidste vil jeg lægge finansministeren på sinde. Det vil sige, at vi må igen have indført en progressiv beskatning. Det kan ske ved en revision af indkomstskatteloven.

Så er der formueskatten. Dér får jeg at vide nu, at selv om man forhøjer bundgrænsen til 200.000 kr. og flader ud op til 600.000 kr., vil formueskatten alligevel give 24 pct. mere i provenu. Det er muligt, men det har kun interesse, hvis vi samtidig kan få at vide, hvor meget formuerne er steget. Jeg har forgæves forsøgt at finde statistik over det, jeg har det ikke, men formodentlig ved finansministeren det. Det, jeg ved, er, at på 5 år er den del af formuerne, der er fastlagt i ejendomme, ifølge de offentlige vurderinger steget fra 68 milliarder til 150 milliarder. Hvor stor stigningen er på et år, ved jeg ikke, men der er jo andre formuestigninger end lige netop stigninger for fast ejendom, og det er dog det, der har interesse. Man kan ikke se, at formueskatten er forøget, hvis man ikke kan sammenholde formueskattens formodede beløb med formuernes samlede beløb.

Så er der de 125 millioner, som vi ikke fik oplysning om. Vi fik kun at vide, at det var regeringen, der skulle hitte ud af, hvor de kunne spares. Jeg synes godt, finansministeren kunne have fortalt os, hvad han mente om det forslag, hr. Baunsgaard og jeg har stillet om, at han skulle tage dem fra militærudgifterne — forslag, som jeg nok tror hr. Baunsgaard glemte at gentage, da han var heroppe anden gang. Men det er der jo ikke noget at gøre ved. Kan vi ikke få oplysningerne på denne måde, må vi forsøge at fremskaffe dem på en anden, og i hvert fald, vi opretholder vort gode råd.

Så er der fremsat forskellige dagsordensforslag.

Hvad angår hr. Rimstads og partifællers forslag, er det forståeligt. Det er formodentlig de uafhængiges synspunkt, og det gør det relativt let for os, for da vi ved, hvilken økonomisk politik de ønsker gennemført,

kan vi naturligvis ikke stemme for et dagsordensforslag, som dækker deres økonomiske politik — det er jo meningen med den — men vil afholde os fra at stemme.

Vi er i øvrigt godt klar over, at hr. Henry Christensen vel har ret i, at hr. Rimstad forsøger at være snedig. Forslaget er jo stillet væsentligt for at bringe venstre og de konservative i klemme. Nu lykkedes det ikke med de konservative, der vil stemme for det, men så for at bringe venstre i klemme. Og venstre må jo have følt sig ganske gevaldig i klemme, siden de får deres to forligspartier med på at fremsætte et forslag til dagsorden af en sådan art, at jeg skal undlade at bruge adjektiver om det, for så kommer jeg i konflikt ikke blot med tingets højtærede formand, men også med injurielovgivningen, som dog vel ikke kunne ramme mig direkte, når det er udtalelser fremsat fra tingets talerstol. Men jeg vil tillade mig at sige, at det eneste formål med det er at forsøge at forhindre, at hr. Rimstads dagsordensforslag kommer til afstemning. Jeg har hidtil oplevet, at når man forsøgte noget sådant ved en afpareringsdagsorden, var det én, der også sagde: overgår til næste sag på dagsordenen. Men her kan jeg forstå at meningen er, at der skal stemmes først om dette forslag, og så skal den højtærede formand sige, nu er det vedtaget, så skal vi fortsætte, så kan vi ikke stemme om et forslag til dagsorden, der vil afbryde forhandlingen.

Ja men der burde være grænser for, i hvor høj grad man gør dette foretagende til en sandkasse. De tre lovforslag står på folketingets dagsorden, de skal behandles, medmindre der vedtages en udtalelse om, at vi overgår til næste sag på dagsordenen. Der er ikke noget at spille om. Det er da latterligt, at tinget skal vedtage, at det ønsker at behandle det, det er i færd med at behandle. Jeg har kun én gang i mit liv været ude for noget, der lignede det, og det var ikke i folketinget, det var på en partikongres i Ernst Christiansens tid, i 1926, i det kommunistiske parti, hvor Aage Jørgensen, efter at han sammen med andre var kommet i mindretal om en resolution, for op og foreslog en ny resolution: kongressen vedtager at bøje sig for kongressens afgørelse. Han ville derved salvere sig over på flertallets side. Men det er endnu værre,